

DIUMENGE XIV DURANT L'ANY B

1. UN ITINERARI DE FE, EN COMPANYIA DE L'EVANGELISTA MARC...

L'evangeli del diumenge 10 té com a lectura una primera seqüència de l'evangeli de Marc que mena fins a l'episodi de la tempesta calmada, que s'hauria d'haver llegit el diumenge 12, enguany ocupat per la festa del naixement de sant Joan Baptista, continuarem la lectura contínua fins el diumenge 16: Jesús estarà al davant d'una multitud de la que es sentirà commogut; l'ambient el donarà la multiplicació dels pans, el diumenge 17, relat que es llegirà de l'evangeli de S. Joan, i es perllongarà amb el discurs del pa de vida que es llegirà durant quatre diumenges.

Després de la tempesta calmada, en la que ha retret als deixebles la seva manca de fe, Jesús, que ja h fet l'experiència de la incomprensió de la seva pròpia família, vingut "per agafar-lo", es troba ara confrontat a la incredulitat dels seus compatriotes.

Visitant el seu poble, Natzaret, ell ensenya a la sinagoga el dissabte. En primer lloc, esglaiats, els seus oients arriben molt ràpidament a la hostilitat i al refús, incapaçs de creure en la paraula i acollir els miracles d'algu a qui creuen conèixer perfectament.

Tal volta, han de sebre que hi ha un profeta enmig d'ells.» Els profetes només són mal rebuts en el seu poble, en la seva parentela i entre els de ca seva,» constata Jesús abans de anar a ensenyar al pobles dels voltant.

LA TAULA DE LA PARAULA

PER APROFUNDIR LA PRIMERA LECTURA Ezequiel 2, 2-5

En la nit de l'Exili...

El context és el que ja vam veure al diumenge 11. Ens trobam en els anys més negres de la historia del poble de les promeses. El 597, Jerusalem cau a les mans de Nabucodonosor, rei de Babilònia; el rei Joaquim es conduit a l'exili amb tota la seva família, l'élite del seu exèrcit, bon nombre de sacerdots... entre els quals Ezequiel mateix- i artesans. El 597, Jerusalem fou entregada Al pillatge i destruïda: un segon comboi empren el camí cap a l'exili.

Ezequiel és cridat per Déu com a profeta:

És al cor d'aquest Exili que Ezequiel, el sacerdot, deportat amb els seus germans deportats, escolta la crida i rep la missió de la que dona testimoni:

La INICIATIVA ve de DÉU.

- Fet posar dret per l'esperit que ha vingut sobre d'ell,
- Ezequiel escolta la crida del Senyor: *t'envii, t'envii*
La seva MISSIÓ

Serà la d'adreçar-se en nom de Déu: *tu digue'ls... Això diu el Senyor Déu*

A un poble de rebels... a un poble de rebels que s'han alçat contra mi, un poble de cara endurida i de cor empedreït.

Sigui quina sigui la resposta –acolliment o refús -, *han de sebre que hi ha un profeta enmig d'ells*

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

Per tot, el LECTOR estarà atent a posar de relleu:

- La vocació del profeta: *l'Esperit entrà dins mi, em va fer aixecar dret i vaig sentir que em parlava. Em digué: -*
  - La seva missió: *«Fill d'home, t'envii al poble d'Israel,*
  - Una missió arriscada: *a un poble de rebels que s'han alçat contra mi.*
  - REVOLTATS contra mi *fills de cara endurida i de cor empedreït.*
  - L'autoritat de la seva paraula: *, tu digue'ls*
  - L'impacte de la seva presència, tan si és escoltat com no escoltat.
- Llavors
  - *tu digue'ls*
  - *encara que siguin un poble que sempre es revolta,..*
  - *perquè, encara que siguin un poble que sempre es revolta, han de sebre que hi ha un profeta enmig d'ells. .*

EL SALM 122

El salm 122 forma part dels salms de pelegrinatge vers Jerusalem, i el seu Temple. És la pregària confiada del poble dels petits, dels humils, dels pobres de cor que, lluny de caure en l'abatiment i la desesperança al cor de les dificultats, es dirigeixen vers el Senyor en un inici de fe. En el dinamisme d'aquesta litúrgia de la Paraula, expressa prou bé la pregària del profeta Ezequiel, enfrontat a la incredulitat dels seus germans exiliats, però ell confiant en la força de la Paraula de Déu que ell rebut la missió d'anunciar: ens fa entrar en la pregària de Jesús, afrontat a la incredulitat dels seus compatriotes, amb els ulls dirigits vers el Pare, la seva missió: anunciar als pobres la Bona Nova de la salvació.

Tenim els ulls posats en el Senyor, fins que s'apiadi de nosaltres.

APROFUNDIR LA SEGONA LECTURA. 2 Cor 12, 7-10

Pau respon als seus detractors de Corint que contesten la seva qualitat d'apòstol.

Si Pau evoca les seves experiències místiques (les revelacions rebudes) de les que se'n podria enorgullir, és per a també recordar "l'espina en la seva carn" que el trava de sobrestimar-se. Des de sempre els comentadors es perden en conjetures sobre aquesta espina en la carn de Pau: ferida? Malaltia crònica? *Una suposició en part valable, avancen P. de Surgy i M. Carrez, seria el fet de la no conversió dels jueus i l'angoixa que Pau se'n ressent (Les Epistres de Paul – Corinthiens". Edit. Centurions 1996, 209).*

La triple pregària recorda la de Jesús a Getsemaní. La copa no s'apartà del Mestre: tampoc ho serà en el deixeble. Ell li ha respost solament: *En tens prou amb la meua gràcia; el meu poder ressalta més, com més dèbils són les teves forces.* També Pau conscient d'una feblesa que el configura a Crist en la seva

passió, li és igualment de força que té del Ressuscitat que li ha confiat la missió d'anunciar la Bona Nova als pagans: perquè diu ell mateix: *Quan som dèbil és quan som realment fort.*

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El LECTOR s'esforçarà en posar de relleu les antítesis que estructuraven aquest passatge:

- *Germans, les revelacions que he rebut eren tan extraordinàries que Déu, perquè no m'enorgullesqui, / ha permès que em clavassin com una espina en la carn: (és un enviat de Satanàs que em bufeteja perquè no m'enorgullesqui. Jo he demanat tres vegades al Senyor que me n'alliberi, però ell m'ha respost: En tens prou amb la meua gràcia;)*

- *el meu poder ressalta més, / com més dèbils són les teves forces.*
- *Per això estic content de gloriar-me de les meves flaqueses;/ gràcies a elles, tenc dins mi la força de Crist.*
M'agrada ser dèbil i veure'm ultratjat, pobre, perseguit i acorralat per causa de Crist.
- *Quan som dèbil/ és quan som realment fort.*

NOTES DE COMENTARI A L'EVANGELI

De l'esglai incrèdul dels seus compatriotes...

Al llarg del seu ministeri a Galilea, Jesús certament ha tornat a Natzaret més vegades. Així, el Sinòptics (Mt 11, 54-58; Lc 4, 16ss.; Mc 6, 1-6) només han guardat aquesta visita tant els ha semblat significativa el refús que Jesús hi patí per part dels seus compatriotes.

El començament d'aquesta visita s'assembla estranyament al relat que Marc proposa a 1, 21, de l'ensenyament de Jesús a la sinagoga de Cafarnaum. Però els dos episodis acaben de diferent manera. Aquí, "a la seva pàtria", d'admiradors que ells són, els oients de Jesús giren ràpidament vers l'escepticisme. *Com explicar aquest canvi de situació*, es pregunta M. E. Boismard? Aquest autor suggereix que *probablement per raó d'una creença jueva ben prou escampada a l'època de Jesús segons la qual el Crist havia de tenir un origen*

*misteriós. En el seu Diàleg al jueu Trifó, sant Justí es farà més tard (vers 150) ressò d'aquesta creença quan ell aportarà l'opinió dels savis jueus: Si n'hi ha que diuen que el Messies, no es sap qui és ell; només solament quan es manifestarà en glòria quan es sabrà qui és (Dial 110, 1). És exactament l'objecció que fa la gent de Natzaret (...)*la mateixa objecció dels habitants de Jerusalem, descrit per Joan 7, 27.

Per a la gent de Natzaret també, Jesús no pot ser el Messies ja que d'ell se'n coneix a ell i a tota la família. De fet, ells el coneixen pel seu ofici: No és el fuster? (en aquella època, l'ofici de fuster no es limitava a la llenya, sinó que construïen cases)

- El coneixien per sa mare: *No és el fill de Maria?*
- El coneixien pels seus parents: *No és el fuster, el fill de Maria, parent de Jaume, de Josep, de Judes i de Simó? I les seves parentes, ¿no viuen aquí entre nosaltres?»* Com reconèixer en ell el profeta, l'enviat de Déu, el qui parla en nom d'ell?
I se n'escandalitzaven. Jesús, el seu paísà, que ells havien acollit amb goig, ara s'ha fet per a ells una pedra d'ensopec en la que tropissen.

... a l'esglai impotent de Jesús davant la seva manca de fe:

- **Aquell a qui els deixebles han vist manar eficaçment al vent i a la mar o treure fora els dimonis (curació del posseït de Gerasa 5, 1-20), aquell que han vist curar la dona incurable i arrencar del somni de la mort la filleta de Jaire (5, 21-43), ara el veim de cop impotent, desemparat, sorprès perquè els seus compatriotes no volien creure.**

Marc de tem escriure que allà *no hi pogué fer cap miracle*. No és que es tractàs d'una absència del lligam psicològic indispensable per a una curació, sinó més tost de l'absència d'un context de fe on el "miracle" pugui prendre la seva veritable significació. I Jesús conclou citant una dita: *Els profetes només són mal rebuts en el seu poble, en la seva parentela i entre els de ca seva.*

- Però res no pot aturar el dinamisme de la Paraula. El refús de la gent de Natzaret, com la sorpresa impotent de Jesús, anuncien ja el drama de la Passió i la desfeta aparent de la Creu; l'obertura de la predicció de Jesús *a les viles i els pobles dels voltants* anuncia la victòria pasqual i la missió als pagans.
- Ens trobam en el punt galfó de dues seccions de l'evangeli de Marc.
  - + Una etapa s'acaba, durant la qual la qüestió, la pregunta de la identitat de Jesús no ha parat de ressonar com un ritornello: Qui és aquest home?
- Pregunta oberta entre els seus deixebles: Qui és aquest que el vent i la mar obeeixen? Ells han començat a entrar en la verdadera família de Jesús, la d'aquells que fan la voluntat de Déu (3, 31-35). Un dia, més enllà de desarroi del Divendres Sant, podran confessar Jesús, el Crucificat ressuscitat d'entre els morts: *el Crist, el Fill de Déu (professió del centurió romà a 15, 39)*.
- Pregunta tancada entre la gent de Natzaret: *No és el fuster, el fill de Maria?* Aquesta deixa deixa ja pressentir el final dramàtic d'aquest fenomen de refús.
  - + Una nova etapa s'obre. Aquest ens conduirà de la missió del Dotze (diumenge qui ve) a la professió de fe de Pere (8, 26).